

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl: 13, Sayı: 345, 6 Ocak 1988

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

YAĞCI'LARIN DÖNÜŞÜ: SİYASAL VERİLER

II

Yıldız Çalışma Gurubu

Bu, Yağcı'ların dönüşü konusunda yaptığımız derlemenin ikinci ve son bölümüdür. Bu bölümde, basında çıkmış demeç ve röportajların yanısıra, Marks, Engels ve Lenin'den aktarmalar da yapacağız.

Geçen sayımızda, Yağcı'ların yaptığı pazarlığın demokratikleşmeye en küçük bir katkısı olup olmayacağını sormuştuk. Komünist partisinin, komünist niteliğiyle legale çıkmasının, ne olursa olsun, kendi içinde göreceli bir demokratikleşme olacağını belirtmiştik. Bununla bağlı olarak, eğer Yağcı'lar komünistse ve legale çıkarlarsa, o zaman demokratikleşmeye

küçük de olsa bir katkıları olabilir, demiştik ve Yağcı'lar komünist mi sorusunu yanıtlamaya geçmiştik.

Bu soruyu yanıtlarken, önce Yağcı'ların komünistliği konusunda başkalarının görüşlerini aktarmıştık. Ağırılığıyla burjuva solundan aktarılan değerlendirmeler, bu kesimin Yağcı'ları komünist bulmadığı yönündeydi. Öte yandan, burjuva sağ, özellikle de

Tercüman gazetesi, Yağcı'ları kızıl komünist gösterme çabası içindeydi.

Yağcı'lar komünist mi sorusunun yanıtında sıra, Yağcı'ların kendi dediklerini ele almaya gelmişti. Bu sayımızda bunu yapacağız, bunun sonuçlarını çıkaracağız.

Yağcı'ların dediklerini, proletarya diktatörlüğü, devrimci şiddet, savaş-

barış, parti gibi bazı önemli konularda Marksizmin temelleriyle karşılaştırmalı olarak, başka bazı konularda ise kendi sergileyici notlarımızla birlikte vereceğiz. Bütün bunları bir tablo olarak düzenledik.

Tablodan sonra, bunlar komünist midir, legale çıkmaları demokratikleşme anlamına gelir mi sorularının yanıtlarını özetleyeceğiz.

Yağcı'ların dedikleri: Nerede komünistlikleri?

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

YAĞCI'LAR

"TBKP, programında 'proletarya diktatörlüğü' terimini kullanmıyor... Kolay anlaşılacak, hatta günümüzde yanlış anlayışlara kapı açabilecek olması nedeniyle, program gibi politik bir belgede kullanılması uygun görülmemiştir." (TBKP Program Tasarısının Yeni Yaklaşımları, s.14)

"Ve eğer tüm kavramlar eskimişse, günümüze uymuyorsa, bunları atılmaktan korkmamalıyız. Örneğin, açıkça biz proletarya diktatörlüğü sözünü kullanmıyoruz. Bunun legalite ile hiçbir ilişkisi yok. Hayır, biz proletarya diktatörlüğü sözünü, bu tarihsel olarak doğru kavramı, söz olarak bugün günümüz gerçeklerine oturmadığını görüyoruz. Bugün insanlık değişiyor dostlar. Ne yönde değişiyor? Daha barışçı, daha hümanist, daha demokratik. O zaman onun anlayabileceği tarzda biz görüşlerimizi ortaya koymak zorundayız." (N.Yağcı, 2000'e Doğru, 11-17 Ekim 1987)

"... Bize göre, proletarya diktatörlüğü en gelişkin demokrasi demek. Fakat günümüzde, bu söz bunu vermiyor... Günümüzde, bizde bile, eskiye oranla demokrasi bilinci çok gelişti. Bir yandan diktatörlük sözünü kullanmak, öbür yandan demokrasiyi anlatmak mümkün değil. Bu yüzden biz bunu kaldırdık." (Nabi Yağcı, Cumhuriyet, 29 Ekim 1987)

"Yeni programımızda açıkça gördüğünüz gibi proletarya diktatörlüğünü koymadık. Bu sözcük, komünistlerin bugün demokrasi konusundaki görüşlerini yansıtmıyor." (N. Yağcı, Tercüman, 13 Kasım 1987)

DOĞRULAR

TBKP'ye ve Yağcı'ya göre programda proletarya diktatörlüğünün olması yanlış anlamalara yol açıyor. Lenin'e göre ise tam tersine:

"Taslakta en önemli paragrafların bazıları, kaçınılmaz olarak en tehlikeli yanlış yorumları yaratacak ve teorik savaşımızı ve propagandamızı sekteye uğratacak bir bulanıklıkla formüle edilmiş... 'Proletarya diktatörlüğü' yerine 'proletaryanın kapitalist sömürü altında ezilen nüfusun öteki kesimlerinin desteği ile gerçekleştireceği devrim' konulmuş..." (Lenin, Toplu Yapıtlar, İng. basım, c.6, s.49, 57)

TBKP'ye göre, proletarya diktatörlüğü siyasal bir belgede yer alamaz. Marks'a, Lenin'e göre ise, bu, yalnızca bilimsel değil, aynı zamanda kilit bir siyasal kavramdır:

"Kapitalist ve komünist toplum arasında, birinin ötekine devrimci dönüşüm dönemi yatar. Buna aynı zamanda bir siyasal geçiş dönemi denk düşer ki, burada devlet proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka birşey olamaz." (Marks, Engels, Seçme Yapıtlar, İng. basım, c.3, s.26)

Lenin, proletarya diktatörlüğünün, "proletaryanın tüm sınıf savaşımının anahtar sorunu" yani en önemli siyasal sorun olduğunu söylüyor (Lenin, agy, c.28, s.231). Parti programı üzerine görüşlerini belirtir ve proletarya diktatörlüğünü savunurken "proletarya diktatörlüğü toplumsal devrimin temel bir siyasal koşuludur" diyor (Lenin, Toplu Yapıtlar, c.6,

s.26).

Yağcı, proletarya diktatörlüğünden hep "söz" diye söz ediyor. Lenin'e göre bu başlı başına hakarettir:

"Herşeyden önce, Marks'ın bütün devrimci öğretisini özetleyen bu klasik mantığına, 'tek bir söz' ve hatta 'küçük bir söz' demek, Marksizme hakarettir ve onu tamamen yadsımaktır." (Lenin, agy, c.28, s.233)

Yağcı, proletarya diktatörlüğünü "söz" olarak bile kullanmıyor. Oysa Lenin, bu kavramın yalnızca söz olarak kullanılmasını bile yeterli bulmuyor:

"... Proletarya diktatörlüğü, adet yerini bulsun diye, boş bir belgi olarak tartışılmamalı. Basınımız, proletarya diktatörlüğü fikrini popülize etmek amacıyla, yaşamın günlük pratik gerçeklerini sistemli olarak işlemelidir. Bu yolla işçi, asker ve köylüler, proletarya diktatörlüğünün kendileri için vazgeçilmez olduğu gerçeğine ulaştırılmalıdır." (Lenin, agy, c.13, s.207)

Yağcı'ya göre, diktatörlük sözü, demokrasiyi anlatmıyormuş. Bu konularda böyle genel sözler etmek liberallere özgüdür, burjuvalıktır:

"... Genel olarak 'demokrasi'den konuşmak bir liberal için doğaldır, ama bir Marksist, 'hangi sınıf için' sorusunu sormayı hiçbir zaman unutmaz..." (Lenin, agy, c.28, s.235)

"Özgürlük, eşitlik ve demokrasi üzerine genel sözler söylemek, aslında, meta üretimi ilişkilerinin biçimlendirdiği kavramları ezberden yinelenektir. Proletarya diktatörlüğünün somut sorunlarını böyle genellemelerle çözmeye çalışmak, burjuvazinin teori ve ilkelerini tümüyle kabul etmekten başka birşey değildir."

(Lenin, agy, c.30, s.116-117)

Proletarya diktatörlüğü, Yağcı'ların "demokrasi" konusundaki görüşlerini yansıtmıyormuş. Acaba hangi demokrasi? Çünkü:

"Proletarya diktatörlüğü sorunu, proleter devletle burjuva devletin, proleter demokrasisiyle burjuva demokrasisinin ilişkisi sorunudur." (Lenin, agy, c.28, s.232)

Yağcı proletarya diktatörlüğünü "demokrasi"yle tutarsız bulduğuna göre, açıktır ki proleter demokrasisi altında ezilecek sınıfın yanında:

"...Proletarya diktatörlüğü... burjuvaziye, yani nüfusun azınlığına karşı şiddeti, demokrasinin tam gelişmesiyle, yani tüm nüfus yığınının, bütün devlet işlerine ve kapitalizmi kaldırmanın bütün karmaşık sorunlarına gerçekten eşit ve gerçekten evrensel katılımıyla birleştirir." (Lenin, agy, c.23, s.25)

"Halkın geniş çoğunluğu için demokrasi ve sömürücülerin ve halkı ezenlerin zor yoluyla bastırılması, yani demokrasiden dışlanması - bu, kapitalizmden komünizme geçişte demokrasinin geçirdiği değişikliktir." (Lenin, agy, c.25, s.467)

Yağcı proletarya diktatörlüğünü düpedüz yadsıyor. Lenin'e göre, proletarya diktatörlüğünü yadsıyan, hatta yalnızca sözde kabul eden, komünist partisinin değil genel sekreteri üyesi bile olamaz:

"Proletarya diktatörlüğü konusu öteki herşeyden o kadar çok önem taşımaktadır ki, böyle bir diktatörlüğün gereğini yadsıyan, ya da onu yalnızca sözde kabul eden kişi, Sosyal-Demokrat Parti'nin üyesi olamaz." (Lenin, agy, c.23, s.69)

DEVİRİMCİ ŞİDDET

YAĞCI'LAR

"Sosyalizmi biz demokratik yoldan ve demokrasi mücadelesi içerisinde kuracağız. Bu bize göre bir seçenek değil, aynı zamanda günümüzün koşullarında sosyalizme gitmenin tek yoludur. Yani halkın çoğunluğu sosyalizmi seçecek duruma gelmemiş ise, bu durumda sosyalizmi kurmak mümkün değil. Bu değişen dünya koşullarının bir sonucudur." (N.Yağcı, Akis, 19-25 Ekim 1987)

"Programımızda da belirttiğimiz gibi, demokratik yollardan, demokrasinin gelişmesi yolundan iktidara geleceğiz. Sonunda da sosyalizmi kuracağız. Anlayışımıza göre bugünkü dünya koşullarında sosyalizmin çok partili olabileceğini de programımızda vurguladık. Bu çok partili sosyalizm içinde, parlamentonun da işleyeceğini düşünüyoruz." (N.Yağcı, Cumhuriyet, 29 Ekim 1987)

"Söyleyeyim. Bilmiyorum Tercüman gazetesi bu sözlerimi aynen yazacak mıdır? Lenin'in düşüncesinde şiddet yoktur. Açıkça ifadelerinde vardır. Lenin, sonuna kadar barışçı yolları zorlamıştır. Şiddet karşı tarafı gelmiştir. Biz şimdi diyoruz ki, sadece devrim açısından değil, toplumların yaşamından şiddet kalkmalıdır. Uygarca ilişkiler gelmelidir. Böyle dediğimiz yerde, elbette biz devrim için şiddeti öngörmeyiz. Biz demokratik yoldan çoğunluğu kazanmak istiyoruz." (N.Yağcı, Tercüman, 13 Kasım 1987)

DOĞRULAR

Yağcı'lar "sosyalizm"e "demokratik" yoldan, yani seçimle başa gelerek gideceklermiş. Bu fikrin siyasal tabanını ve aptallığını Lenin çok güzel belirtiyor:

"Eğer tüm temel güç ya da sınıfları ve onlar arasındaki ilişkileri karşılaştırsak, Sosyalist Enternasyonal'in tüm temsilcilerinin paylaştığı ve sosyalizme geçişin 'demokrasi aracılığıyla' olanaklı olduğuna ilişkin yaygın küçük burjuva fikrinin, nasıl ağza bile alınmayacak denli anlamsız ve teorik olarak aptalca olduğunun farkına varacağız. Bu yanlışın temel kaynağı, burjuvaziden miras kalan ve 'demokrasi'nin mutlak ve sınıflarüstü olduğuna ilişkin önyargıdır." (Lenin, agy, c.30, s.116-117)

Yağcı'ya göre seçim, bugün sosyalizme gitmenin tek yoluymuş. Lenin'e göre ise, "sosyalizme toplumsal bir devrim ve proletarya diktatörlüğü olmaksızın varılacağını uman, sosyalist değildir." (Lenin, agy, c.23 s.95)

"Proleter devrimi, emekçi halkın ezici çoğunluğunun, öncüsü olan proletaryaya sempati ve desteği olmadan olanaksızdır. Ama bu sempati ve bu destek hemen gelmez ve seçimlerle de belirlenmez." (Lenin, agy, c.30, s.60)

Bu nedenle de seçimle sosyalizme gitmeyi düşleyenler, gerçekte burjuva parlamentarizmini sosyalizmin önüne engel dikenlerdir. Bunlar sosyalist değillerdir.

Yağcı, bu sosyalist olmayan görüşü dünyanın yeni koşullarıyla bağlıyor. Proletaryanın egemenliğine geçmediği sürece, bu çağda dünyanın koşullarının hangi yönde değişebileceği bellidir:

"Emperyalizm,... yani, tekelci kapitalizm,... temel ekonomik özellikleri gereği, barış ve özgürlüğe en az sevgiyi duymasıyla ve militarizmin en çok ve evrensel gelişmesiyle belirlenir. Barışçıl ya da şiddete dayalı devrimin hangi ölçüde tipik ve olası olduğunu tartışırken bunu 'farketmemek', burjuvazinin en adi uşağı düzeyine yuvarlanmaktır." (Lenin, agy, c.28, s.239)

"...Militarizmin, emperyalizmin... bütün dünyada yarattığı somut durumda, kapitalistlerin, sömürülenlerin çoğunluğunun iradesine barışçıl bir biçimde boyun eğeceği fikri, sosyalizme barışçıl, reformist geçiş fikri, yalnızca hata, darkafalı aptallık değil, işçilerin kandırılması, kapitalist ücretli köleliğin cilalanması ve doğrunun gizlenmesidir. Bu doğru da şudur ki,

en kültürlü ve demokratik burjuvazi bile, üretim araçlarının özel mülkiyetini korumak uğruna, hiçbir hilede ya da cinayette, hatta milyonlarca işçiyi ve köylüyü katletmede tereddüt duymaz. Burjuvazinin ancak zorla devrilmesi, onun mallarına el konması, tüm burjuva devlet mekanizmasının baştan sona — parlamenter, yargı, askeri, bürokratik, idari, belediye, vb. — yıkılması... ancak böyle önlemler, tüm sömürücü sınıfın gerçekten boyun eğmesini garantileyebilir." (Lenin, agy, c.31, s.186)

Lenin'e göre, parlamento da burjuva devletin yıkılacak bir parçasıdır. Oysa Yağcı, bu parçayı "sosyalizm"e taşıyor!

Yağcı'ya göre Lenin, düşüncesinde şiddet olmayan ama ifadesinde olan bir ikiyüzlüdür(!) Yağcı, herkesi kendi gibi sanıyor. Lenin'in düşüncesiyle ifadesi hiçbir zaman çelişmemiştir. Barışçıl devrim konusunda da öyledir.

Lenin, devrimin barışçıl gelişmesini "tarihte son derece seyrek rastlanan ve son derece değerli bir fırsat" olarak değerlendirdi (Lenin, agy, c.25, s.310). Ama böyle seyrek fırsatların doğabilmesi için bile, şiddete dayalı devrime hazır olma gerekliliğini, ifadesinden de, düşüncesinden de bir an eksik etmedi:

"Gerçekte önemli olan şeydu ki, silahlar halkın elindeydi ve dışardan halka baskı yoktu. Devrimin ilerlemesi için barışçıl yolu açan... buydu." (Lenin, agy, c.25, s.185-186)

Yağcı ise, hem ideolojik-siyasal, hem askersel olarak işçi sınıfını, halkı silahsızlandırmaya çalışıyor.

